

[Nørskov.]

Men disse Spørgsmaal kan vi ganske roligt lade ligge, fordi Staten ikke har Raad til disse Ting i Øjeblikket.

Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne nævnte ogsaa, at det andet Formaal var Afhjælpning af Arbejdsløsheden, og det er naturligvis meget godt. Rigsdagen har jo ogsaa i forskellige Perioder ydet betydelige Beløb til Afhjælpning af Arbejdsløsheden; jeg behøver blot at nævne Perioden 1920—25, da der jo blev ydet store Beløb til Mindskelse af Arbejdsløsheden, uden at det dog førte til det ønskede Resultat, og jeg maa da ogsaa sige, at fra radikal Side har man ikke altid været af den Opfattelse, at man fra det offentlige Side kunde mindske Arbejdsløsheden i synderlig Grad.

Jeg skal her henvise til en Udtalelse, som forhenværende Folketingsmand Hr. Ove Rode fremsatte ved et Møde i Helsingør den 11. Juli 1926, hvor han ifølge et Referat i „Politiken“ for 12. Juli udtalte følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse gerne vil citere:

„Arbejdsløshedens Tal er frygtelige. Men jeg maa som min Opfattelse sige, at der er intet at gøre til Bekæmpelse af Arbejdsløsheden. Den kan ikke mindskes, heller ikke ved Iværksættelse af offentlige Arbejder; at forsøge det er at stille sig en uoverkommelig Opgave. Det eneste, vi har at gøre, er at staa Arbejdsløsheden igennem og at lindre Kaarene, saa godt det lader sig gøre, for dem, der rammes af Arbejdsløsheden.“

Dette er en meget interessant Udtalelse af Hr. Rode og en Erkendelse af, at man ikke kommer saa overmaade vidt med Hensyn til dette Punkt.

Naar Forholdet er dette, at vore Landeveje her i Danmark gennemgaaende er i en lige saa god og maaske endogsaa i en bedre Forfatning end de fleste Landes Landeveje, saa mener jeg, at dette Forslag er ganske formaalsløst, og jeg kan derfor ikke tilsige mit Partis Støtte til Gennemførelse af det foreliggende Lovforslag.

Fr. Andersen (Holbæk A.): Der blev fra mit Partis Side her i Folketinget den 13. Oktober 1927 fremsat et ret omfattende Forslag, sigtende til Iværksættelse af offentlige Arbejder til Modvirkning af Arbejdsløsheden. I dette Forslag, der kom til Behandling i det høje Folketing den 15. November 1927, findes i § 4 foreslaet Anvendelsen af et Beløb paa 50 Mill. Kr. til Gennemførelse af Vejarbejder. For-

slaget blev henvist til et Udvalg, i hvilket det hviler endnu, et Udvalg, hvis Arbejds-tempo staaer i et skrigende Misforhold til den store Arbejdsløshed og til Stillingen ude omkring i Kommunerne.

Jeg kan henvise til de Udtalelser, jeg ved den nævnte første Behandling fremsatte, og henvise til, at i Princippet er det her foreliggende Forslag af ganske samme Karakter som vort Forslag. Deraf følger ogsaa, at vi fra vort Partis Side er villige til at gaa ind i en velvillig Forhandling om Spørgsmaalet. Det kan være, at der kan rejses Tvivl om, hvorvidt Beløbet i det ene Tilfælde er utilstrækkeligt, i det andet Tilfælde er for højt ansat. Det vil altid være noget vanskeligt at afgøre nøjagtigt, hvor mange Penge der vil kunne udkræves til saadanne Formaal. Det kan ogsaa være rigtigt, at man i ret betydelig Udstrækning rundt omkring i Landet er i Gang med saadanne Arbejder, saaledes at der maaske ikke vil være Anvendelse for hele det Beløb, der er Tale om i det Forslag, der behandles her i Dag.

Men jeg mener, at dette ikke er det afgørende Spørgsmaal. Det afgørende Spørgsmaal er, at man her paa Rigsdagen kan enes om et Beløb til Fremme af Arbejder til en virkelig Imødegaaelse af Arbejdsløsheden, og der mener jeg fremdeles, saaledes som jeg udtalte det den 15. November i Fjor, at Vejarbejder vil være noget af det allerbedste.

Som sagt, der kan være Tvivl om, hvorvidt der skal være Tale om 50 Mill. Kr.; jeg vil for mit Vedkommende antage, at vi ved at foreslaa de 50 Millioner vil have reserveret tilstrækkelig stor Kapital til, at man kunde øve en virkelig stor og betydningsfuld Indsats, og af den Grund maa jeg ogsaa sige, uden at der deri ligger nogen Afstandtagen fra Forslaget her, at jeg foretrækker vort Forslag. Men jeg kan ikke erkende, at man hverken overfor det ene eller overfor det andet Forslag fra Regeringens Side eller fra det Partis Side, som slutter sig til Regeringen, tager det rigtige Standpunkt ved at stille sig afvisende.

Dette at sige, saaledes som den ærede Ordfører for Venstre for et Øjeblik siden gjorde, at det vilde være rigtigt at spare hele dette Beløb, paa samme Tid, som det ærede Medlem fremhævede, at det vilde være meget hensigtsmæssigt at foretage sig noget imod Arbejdsløsheden, det er ganske uforligeligt; og man kan heller ikke klare Sagen med at henvise til, at man en Gang for nogle Aar siden har anvendt en hel